

ΜΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΦΑΝΤΑΖΙ!

ΤΗΣ MIREILLE BROCEY

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

[Χριστουγεννιάτικο παραμύθι]

ΙΑ φορά κι έναν καιρό, την παραμονή των Χριστουγέννων, οι άγγελοι έβγαλαν άπεργία.

Μία βέβαια, όσο άγγελική κι άν εινε η ύπομνη τους, έτσι κάποιος άδωκ. Οι άνθρωποι είχαν απογοητευτεί πια με τους άγγελους. Ή Γενική Συννοσηπία των Στραφειν και των Χερουβειμ είχε πάρει την απόφαση να μη γιοαστή στον κόσμο τον απαντα για τους άχαριστούς ανθρώπους, που κοροϊδίααν τους άγγελους και δέν τους ήτιροσαν πια τίποτα, ούτε προστασία, ούτε βοήθεια...

Οι τρεις Μάγοι λοιπόν την παραμονή των Χριστουγέννων βρέθηκαν οι δύοστιξη σε πολύ δύσκολη θέση. Ο Παράδεισος έμοιαζε σαν ένα πηλιωρο κλειδί ρημαγμένο. Πού ήταν τα φτερουγίσματα των Χερουβειμ και των Στραφειν κι' οι οράνιοι ψαλλίμοι τους; Τι είχαν γίνει; Ο τούσαν άνήσυχτοι, τους άπαντούσε:

— Άπεργία...

— Όλοι οι άγγελοι είχαν διπλώσει τις φτερούγιές τους, όπως σταυρώνουν τα χέρια τους οι εγγάτες, και με κατεβασμένα μούτρα κρατούσαν τό στήνα τους κλειστό. Άπεργία...

Τι θά έβγαλαν τώρα οι Μάγοι; Τι συμφορά ήταν αυτή που τους βόηζε; Πώς θά έβγαλαν τό παρωρακόδοτο ταξείδι τους, για να βρούν τον νεογέννητο Μεσσία; Ο Άρχάγγελος - Μπαίντεκρο δέν ένοσούσε με κανένα τρόπο να γίνει άπεροσάστης! Πούδς λοιπόν θά πούδς άδηγοίσε και εφείδαν, δίχως περιλήνησις έδώ κι' εκεί, στο σπηλιωτικό Βηθλεέμ; Κανείς! Δέν άπόλαμε κανένα...

Οι Μάγοι στο τέλος βραβέθηκαν να τον παρακαλούν και πρώτος απ' όλους ο Γάσπαρ, ο μαύρος βασιλεύς της Αιθιοπίας, σήκωσε τους ώμους του και φώναζε θηλωμένος:

— Άφήστε τον, άδελφοί μου, αυτόν τον πεσιωτάκη! Δέν μπορούμε να ξεκινήσουμε δίχως τον Άρχάγγελο - Μπαίντεκρο;

Ο σκεπτόδς Μελωχίω όμως, διατακτικόδς δύοι οι 'Αραβες, του άπάντησε στενωχωρημένος:

— Μά πώς θά βρούμε, άδελφέ μου, τό σπήλιον;

Ο Βαλιάσσαρ τότε, ο σαρός Χαλδαίος ιστολόγος, τους εξήγησε:

— Ο' άκολουθήσαμε, άδελφοί μου, τον άστέρα. Ή λάμψη του εινε έκτεφλωτική στον ούρανο. Άς άδηγοίσε από τον άστέρα! Εινε ο μαύρος τούπος για να μη χασούμε τό δρόμο...

Άιέσως λοιπόν έτοιμάσαν τα δώρα τους και κατέβησαν από τον ούρανο στη σκοτεινή γη. Ήταν νύχτα. Μία μαύρη κι' άσέληνος χειμωνιάτικη νύχτα.

Πού είχαν προσγειωθεί; Κι' οι τρεις τους δέν ήξεραν φρεσάκι που βρωσόντουσαν. Ή χώρα εκείνη τους φάνηκε παρξέννη. Οι δρόμοι της ήσαν γεμάτοι λάσπες κι' έδώ κι' εκεί ήφωόντουσαν προς τον ούρανο πανύψηλα σπιτία, κατάνιαρα.

Οι Μάγοι κοίτησαν θλιβερά τό κεφάλι τους. Εφίρσκαν άσημη εκείνη την έξοχη και λιποτόνια που δέν έβλεπαν γύρω τους τη Βίβλική έρημο, τις στένες των βοσκών και τα άινωδία δένδρα... Μά έκείνο που τους άνησυχούσε περισσότερο ήταν ότι δέν έβλεπαν τον άστέρα. Πότε λοιπόν θ' αντίφωόνταν τις έκτεφλωτικές λάμψεις του; Έκανε ένα τσουνητό κρού έκείνη τη νύχτα και τα σανδάλια τους είχαν μουσείρει από την ύγρασία...

Οι τρεις Μάγοι πηλίζτηκαν καλύτερα στους βασιλικούς μανδίες τους και τράβηξαν μπροστά. Τα μαύρα σπιτία γίνόντουσαν τώρα πιο πυκνά κι' οι δρόμοι καλύτεροι. Τέλος βρέθηκαν σ' ένα άμορο δρόμο, με κατάρφια μαγαζιά. Άν' όλα τα σπιτία άκοιγόντουσαν τώρα χαρούμενες φωνές και γέλια. Μερικά μεγάφωνα ξεκοιφαιναν τον κόσμο με τα βασινά τραγουδία τους. Ένα παρξένο πλθθος περνούσε βιαστικά από έκείνον τον δρόμο κι' ούτε γυρίζε καθόλου να κητάρη τις έξωτικές φρεσείσε των Μάγων. Ο κόσμος εκεί πέρα φαίνεται ότι θά ήταν συνηθισμένος σε τέτοιου είδους έκκεντρικές επισκέψεις. Ένα μικρό παιδάκι μά-

λιστα, που περνούσε από κοντά τους, φώναζε μία στιγμή περιέργο:

— Τι εινε αυτό, μαμά; Μήπως εινε «ουλιάρφισ»;

Μά οι Μάγοι δέν έδωσαν καμιά προσοχή στα λόγια του, γιατί έφωζαν άνησυχια να βρούν τον άστέρα. Κι' άζαζαν, έκει που κητάρζαν φηλά, άναν τον ούρανο να φωτίζεται από μία έκτεφλωτική λάμψη!

— Έαί τέλους! Άναστένωζαν κι' οι τρεις με μία φωνή και με έκστατικά πρόσωπα.

Και ξεγυώντας την κοίτησή τους, τράβηξαν γρήγορα για τό σπίτι του άστέρος. Ύστερα από λίγο λοιπόν βρέθηκαν μπροστά σ' ένα παρξένο κητιό, απ' όπου ξεγυώνταν σαν φρεσινός χειμάρρος προς τον ούρανο μία δέση από άσημένιες άχτίδες.

Οι Μάγοι στάθηκαν μία στιγμή στην είσοδο έκείνου του άλλοκοτου σπιτιού κι' έπειτα, όλόκληροι που είχαν φτάσει στο τέλος του ταξείδιού τους, μπήκαν μέσα με σταθερό βήμα. Μαζύ τους μπήκαν την ίδια στιγμή και τρεις άνθρωποι. Ο ένας από αυτούς ήταν κοιτόγοντρος, κητινός ένα τεράστιο πορτο κι' έφερε με μία ξενική πορροά:

— Φέγω τό σινδύβλιο, για να τό ήπογρώμη! Έκατό χιλιάδες δολάρια...

Ο άλλος, λεπτός κι' εκίλητος, κρατούσε στο χέρι του ένα κροναδάκι.

— Θέλω ένα άιντεροβίος, έλεγε. Άφριο όδες ή έφρημεριδες θά μολών για' αυτό τό καταπληκτικό γεγονός...

Ο τρίτος ήταν ένας δειλός νέος, που κρατούσε στα χέρια του μία πελώρια άνδοδέση και της έσιριγγε κάθε τόσο πάση στην καρδιά του.

Οι Μάγοι κατάλαβαν άμέσως ότι κι' αυτοί ήσαν προσκενητά, που πήγαιναν να προσφέρουν τα δώρα τους. Φαίνεται όμως ότι ήξεραν καλύτερα τό δρόμο, γιατί τράβηκαν άμέσως στο βάθος της αώλης. Οι τρεις Μάγοι έτρεξαν τότε για να τους φτάσουν κι' άνούγοντας μία πόρτα βρέθηκαν μέσα σε μία αίθουσα κατάρφη από δνκατούς προβολείς. Ο κόσμος που βρωσόνταν εκεί μέσα γυρίζε άπότομα και τους κητάρζε κατάρφητος.

— Πού εινε τό Θεϊον Βρόφος; ρώτησε ο Μάγος Γάσπαρ με μεγάλη ευγένεια.

Μία άμορφη γυναίκα τότε έκανε ένα νόημα κι' όλος ο κόσμος παρξήσε τη δουλειά του.

— Ένας όμως άνθρωπος μ' άνασκωπιωμένα μαντνια πετάχτηκε στη μέση κι' άρχισε να φωνάζει:

— Τι τρέχει; Τι θέλετε δωλέρα; Άπό που ξεφουρώσατε; — Νά μάς συμπαθάτε, του άπάντησε ο Βαλιάσσαρ. Ψάχνουμε να βρούμε τό σπίτι του άστέρος...

— Τό σπίτι του άστέρος; φώναζε ο θηλωμένος άνθρωπος. Τι καινούριες ιστορίες εινε πάλι αυτές; Τζόαν, άγατητή μου, έσείσε μου σαρωσάτε αυτή την κηρωσία; Μά μήπως νομίζετε ότι έχουμε καιρό για χάσιμο...

Μά η Τζόαν, ο πασιγνώτος κητιωτογραφικός άστέρας, άδιάφορη, προχώρησε λίγο και στάθηκε μπροστά στους Μάγους.

— Δέν σας γυφείζω, τους ελε, άλλα σας... άναγοιζώ. Ναί... έχω ένα μεγάλο βιβλίο με τα πορτραίτα σας...

— Τι εινε αυτό; ρηθίρεσε ο Βροηθός του σμηνοθέτου.

— Θάνα τίποτα ξένο καλλιτέχνης! του άπάντησε ο μηχανικός του ήχου.

Ή Τζόαν, όστόσο, δίχως να προσέχη στα σχόλια των ανθρώπων του «στούντιο», έβλεπε στους τρεις Μάγους:

— Έφρω τί γυφείστε... μά κανάτε λάθος στο δρόμο. Δέν εινε έδώ τό σπίτι του άστέρος... Έδώ εινε ένα κητιωτογραφικό στούντιο...

— Και όμως είδαμε πάνω από τη στέγη μία έκτεφλωτική λάμψη... της άπάντησε κατάρφητος ο Μελωχίω.

— Εινε ο προβολεύς μας! του εξήγησε η Τζόαν.

Κι' έπειτα, γυφίζοντας, φώναζε της καμαφίρας της:

— Τέννε, φέρε μου γρήγορα τό μαντώ... Έλπίζω να προστάσουμε τη λειτουργία...

Κι' ο άστέρας παρξήσε τό ενόσημο της τανίας κι' άδηγοίσε άμέσως με τ' άποκνητό του τους τρεις Μάγους στην έκκλησία της σινωσίας. Ο Γάσπαρ τότε, όταν εινε στο λερό τό

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΜΠΕΝ ΤΖΟΝΣΟΝ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΑΓΓΛΟΣ ΔΡΑΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Πώς η δόξα του Σαίξπηρ έπεσε πάνω στους συγχρόνους του. Τα παιδικά χρόνια του Τζόνσον. Η άπερκτη μάθηση του και ο χαρακτήρας του. Πώς έγινε φονιάς και ληστής. Η φιλοσοφία του δικαστή με τον Σαίξπηρ. Το πρώτο έργο του Τζόνσον. Τα έθλια γραμμάτια του, κλπ. κλπ.

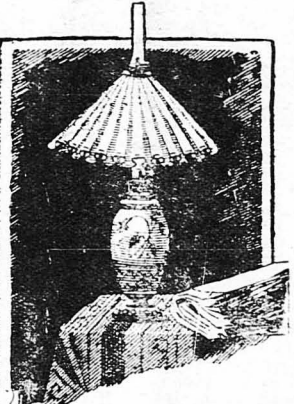
ΕΤΑΒΕ του 1570 και του 1630, κατά την περίοδο της Άγγλικης Αναγεννήσεως των γραμμάτων, Ξησαν και ανέδειχθησαν στην Άγγλια ένα πλήθος σπουδαιότατοι δραματουργοί — ο Φόρντ, ο Μάρλοου, ο Γουέμπερ, ο Μπόμοντ, ο Φλέτσερ —, αλλά ο σύγχρονός τους Σαίξπηρ ήταν τόσο μεγάλος και τόσο καταπληκτικός, ώστε τους έπεσε πάνω τους και μετρίασε κατά πολύ τη δόξα, που θα είχαν αν δεν υπήρχε αυτός.

Ανάμεσα στους δραματουργούς αυτούς ο πιο σπουδαίος ίσως απ' όλους ήταν ο Μπέν Τζόνσον.

Ο χρόνος που γεννήθηκε ο Τζόνσον δεν είναι εντελώς ξεκαθαρισμένος. Το πιθανότερον φαίνεται ότι γεννήθηκε το 1573, δέκα χρόνια αργότερα από τον Σαίξπηρ.

Σκοτεινά κάπως είναι και τα πρώτα παιδικά χρόνια του Τζόνσον. Αντιθέτως ξέρουμε θετικά ότι τα μαθήματα του Γερμανισού τ' άσολούθησε στο Λονδίνο, όπου και είχε γεννηθεί, και ότι κατοπίν σπουδάζει Φιλοσοφία στο περίφημο Πανεπιστήμιο του Κέιμπριτζ.

Ήταν εξαιρετικά μελετηρός ως φοιτητής και αργότερα, και γι' αυτό πολύ γρήγορα απέκτησε παράταστο βαθμό γνώσεως. Ήταν ένας αληθινός επισοφορός. Σ' όλη του τη ζωή κατέγραφε ο Τζόνσον σε μεγάλα τετράδια όλα τα χωρία των αρχαίων συγγραφέων, που του είχαν κάνει εντύπωση κατά την διάκριση των αναγνώσεών του, χωρία, που τα χρησιμοποιούσε κατόπιν στα θεατρικά έργα του. Δεν διάβαζε δε μόνον τους μεγάλους συγγραφείς της αρχαιότητος, τους γνωστούς, τους φημισμένους, αλλά και τους μέτριους και τους λησμονημένους, όπως επίσης και τους σχολιαστές, τους κριτικούς και τους ιστορικούς. Τους ιστορικούς τους είχε μελετήσει τόσο πολύ, ώστε ήτο μόνον τα γεγονότα, αλλά και τα ήθη και έθια της αρχαιότητος τα γνώριζε όσο και της συγκρόνου του εποχής. Αδτην περί την έπαιξε στα δάχτυλά του :

Την μελέτησε κάθε μέρα, σημειώνοντας κάθε τι που του κινούσε ιδιαίτερος την προσοχή, λαικές εκφράσεις και λέξεις, παροιμίες, παραόγια φροσηματα, περιεργούς τύπους, χαρακτηριστικούς λεξιτισμούς, όποις άρκαδιές έκαναν και οι ανατοραλισταί της σχολής του Ζολά.

Δεκαεννιά χρόνων γύρισε ο Τζόνσον από Λονδίνο Φτωχός καθώς ήταν, για να ζήσει αναμείστης η γήνη ήδοσάς, συγχρόνως δε άρχισε να κάνει διασκευές αρχαίων δραμάτων.

Μιά μέρα τον προσέλασε κάποιος και φιλονεικήσαν Στο τέλος άρπαχτηκαν και ο Τζόνσον, πληγωμένο βαρειά, τον άφησε στον τόπο, δινοντάς του καταιχή φαλα ένα χτύπημα μ' ένα χοντρό σίδηρο. Διάκρητότε και λίγο έλειψε να καταδικασθή εις τόν δι' άχόννης θάνατον. Τη γλίτωσε όμως και ύστερα από δι χρόνια βγήκε απ' τη φυλακή.

Όστόσο το πάθημά του αυτό δεν τον σωφρόνισε Έξασολούθησε να εινε φοβερά έθλιακος, δέσνημος, καυγατζής. Το άθλητικό του σωμα τον έκανε άτοιμο και προκλητικό. Ήταν φοιητής, βαρις και β αιος. Είχε πρόσωπο πλατύ και μαζώ, βλοσυρομένο αγόνιο γέρο, φουσκωμένα μάγουλα, βλέμμα στίλβον άνδραπον θυμωμένον ή έτοιμον να θυμώση. Όταν σπουδαζε στο Κέιμπριτζ πέθανε ο πατέρας του, και ο θεός του, εργολάβος οικοδομών, τον κάλεσε κοντά του για να τον κάνει κτήσιον. Μα ο Μπέν Τζόνσον δεν το δέχτηκε. Πήγε αρχικά στην Όλλανδία και κατετάχη ός μισθοφόρος στο στρατό της, αλλά μια μέρα, επειδή είχε άνάγκη από χρομάτιον, σκότωσε και λίποτερ εναν πλούσιο έμπορο.

Δεν έκανε, όστόσο, μόνο σωματικούς, αλλά και πνευματικούς άγώνες ο Μπέν Τζόνσον. Κάποιος σύγχρονος περιγράφει τις φιλοσοφικές μάχες του Τζόνσον με τον Σαίξπηρ στη λέση του ήθοσιου «Η Σεισινας».

«Καθώς σήμηθοσαν, λέγει ο σύγχρονός τους αυτός, ο ένας μου φαίνεται σαν μια μεγάλη γαλέρα 'Ιστανική και ο άλλος σαν ένα πολεμικό Άγγλικό καράβι. Ο μαστρο-Τζόνσον, σαν την γαλέρα, ήταν καλά άρματωμένος, στερεός, άλλ' άργός στις κινήσεις του. Ο Σαίξπηρ, σαν το Άγγλικό καράβι, ήταν ένα μικρότερο, άλλ' ελαφρότερο σκάφος, γυρίζει άριστερα και δεξιά με ό,τι θάλασσα κι' αν έκανε, και έμμεταλλεύονταν ό-

λους τους άνέμους με την ταχύτητα του πνευματός του και με την επινοητικότητα τον.

Όταν ο Τζόνσον βγήκε από τη φυλακή, μολοντί νεώτατος άνάη, είχασ μόλις χρόνια, παντρεύτηκε. Ύστερα από δύο χρόνια ανέβασε στο θέατρο το πρώτο του έργο.

Η γυναίκα του τότε γεννούσε παιδιά, έβρεχε να τα θρέψη. Ο Τζόνσον όμως δεν έννοουσε να κάνει και υποχωρήσεις στα γούστα του κοινού. Τις χοντροκομμένες κομωδιές με τις άνοητες υποθέσεις και τις άπίθανες λύσεις τις σκαγιόταν. Φιλοδοκούσε να γράφει κομωδιές που ναζουν ευγένεια και αξιοπρέπεια, όπως έλεγε, μια φιλοσοφία ώφέλιμη, σαν τις κομωδιές των αρχαίων Ατινών συγγραφέων, του Τερεντίου και του Πλάτου. Τις ιδέες του αυτές τις διεκδικούσε στους προλόγους των έργων του, συγχρόνως δε έσάρκαζε κοσμοκρίτατα τους άντιπάλους του. Έτσι δεν άργησε ν' αποκτήση λισσοδία έξθροσύ, με τους όποιους έκανε έναν άνείλικτο πόλεμο ός το τέλος της ζωής του και οι όποιοι τον προσέβαλαν πολλές φορές και τον έβρισαν μέσα στο ίδιο το θεατρό του.

Μια δεν τόβαζε μόνον με τους κομωδιογράφους ο Μπέν Τζόνσον. Τάβαζε και μ' όλόκληρη την Άγγλική κοινωνία, την άριστοκρατία πρό πάντων, της όποιας κατηργίαζε την διαφορά, εσχολία να φροβάτα. — λέγει ένας σύγχρονός του — ούτε το δηλητήριο των έταρων ούτε τα στίλματα των υπακόων. Όσο για τους άριστοτάς του, τους μεταχειρίζονταν σαν μαθητάς. Τους μιλούσε στα έργα του με ύφος και τόνο δασκάλου. Κάποτε φερωνόδινε και άκόμια περισσοτέρα.

Δύο φίλοι του κομωδιογράφοι, ο Μάρστον και ο Τούτμαν, φιλικιστήχον, γιατί σε κάποια τους κομωδία είχαν ψέσει άνευρόν έναν ισχυρό άρχοντα. Την άλλη μέρα διαδόθηκε ότι για τιμωρία θα τον έκοβαν την μήτη και τ' αυτιά. Μόλις τ' άκουσε αυτό ο Τζόνσον, έτρεξε άμέσως στον δικαστή και τούπε ότι και αυτός είχε συνεργαστή στη συγγραφή της κομωδίας και ότι ήταν έτοιμος να ύποστη την ίδια τιμωρία με τους φίλους του. Η γυναίκα αυτή πράξι του Τζόνσον συγκίνησε τόσο πολύ τον προσεβεβλημένο άρχοντα, ώστε δήλωσε ότι δεν ήθελε να τιμωρηθόν οι δύο κομωδιογράφοι. Όστόσο, όταν γύρισε στο σπίτι του ο Τζόνσον, στο ξεφάντωμα που έπικολούθησε για να πανηγυρισθή το χαμόσινο γεγονός, ή μπρερα του τον πήρε ιδιαίτερος και τούδειξε ένα ποτήρι κρασί, στο όποιο είχε ρίξει ένα ισχυρό δηλητήριο.

«Θά μου δόννε, γράφει σχετικώς ο Τζόνσον, για να με γλιτώση από την ντροπή της τιμωρίας που θα μου επέβαλαν και ήταν άποκασιμένη να πιχ ύστερα και αυτή από το ίδιο δηλητήριο».

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του ο Τζόνσον έπέφερε από άνεχεια, Άνοητοζήσης, σπάταλος, ξεόδνε ό,τι κερδιζε κι' έτσι, μολοντί είχε γράψει άπειρα έργα, ήταν ίσοχρονέμος να γράφει άκόμια για να ζή. Δύο χρόνια πριν απ' το θάνατό του προσεβλήθη από παράλυση, συγχρόνως δε του παρουσιάσθηκαν και τα πρώτα σημιατώματα της ύδρωσιαις. Απ' το δωματιό του δεν έβγαίνε πεία, ούτε μπορούσε να περατήθει δίχως να τον κρατούν. Τα έργα του δεν πετύχωναν. Οι έθθοί του δεν έβριζαν, κορόδευαν την ηρησμένη του κοιλία, το άρρωσθημένο μυαλό του. Συγχρόνως ή ραδιογυγίες ενός συναδέλφου του ένιναν άφορημή να χάζη ο Τζόνσον ένα επίδομα, που έλαπνε από το παλάτι. Για να ζήσει, ήταν ίσοχρονέμος να ζηπιανείη πότε από τόν ένα, πότε από τόν άλλον. Η γυναίκα του, τα παιδιά του, είχαν πεθάνει. Ζούσε όλομωναχος, έγκαταλελειμμένος, ύπηρετοιέμος από μια γερόντισσα.

Έτσι άθλια και πένθημα σίφρησε ός τόν τάφο ενος από τους μεγαλείτερος ποιητάς της Άγγλιας, όχι πολύ κατώτερος του Σαίξπηρ, και, από ώρισμένον άπόφωον, ίσως άνώτερός του.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Άν ένας άνδρας ός ξεγέλασε μια φορά, έκανε μια πράξι κακή. Άν όμως σε γέλασε για δεύτερη φορά, έκανε μια πράξι δικαιο κι' ά-ξέπαινη !...

Άραβική

— Ο βάνανος άποστρέφεται και τών άλλων την ευγένεια, γιατί δεν θέλει ν' ανάλάθη την ίσοχρέωση να την άνταποδώση. Περσική

— Όπως τις πλούσιες πηγές τις καταλαβαίνει κανείς διαν πάση Ήθροσια, έτσι και τούς καλούς φίλους τους ξεχωρίζει διαν τόν δροϊ διουτυχία. Κινέζικη

σπύλιον της Εηθλεύμ με τόν μικρό 'Ιησοφ και την Παρθένο, έλαμψε από τη χαρά του και φώναζε στους άλλους διό :

— Άδελφοί μου, έτοιμάστε τα δώρα σας !...

Και τραβάντες μπροστά, γονάτισε πρώτος στη γάντη.

Η Τζόαν τέλος έπαιψε πεία να προσεύχεται γονατιστή και σηκώθηκε για να ξαναγύριση στο σπίτιν. Πριν φύγει όμως έρωξε μια περιεργη ματιά, για να δη τι είχαν άπογίνει οι τρεις Μάγοι, κι' ειθε τότε κατάπληκτη ότι είχαν μακροφώσει κι' οι τρεις τους μπροστά στην κατάφοτη φάνη της εκκλησίας... MIREILLE BROCEY